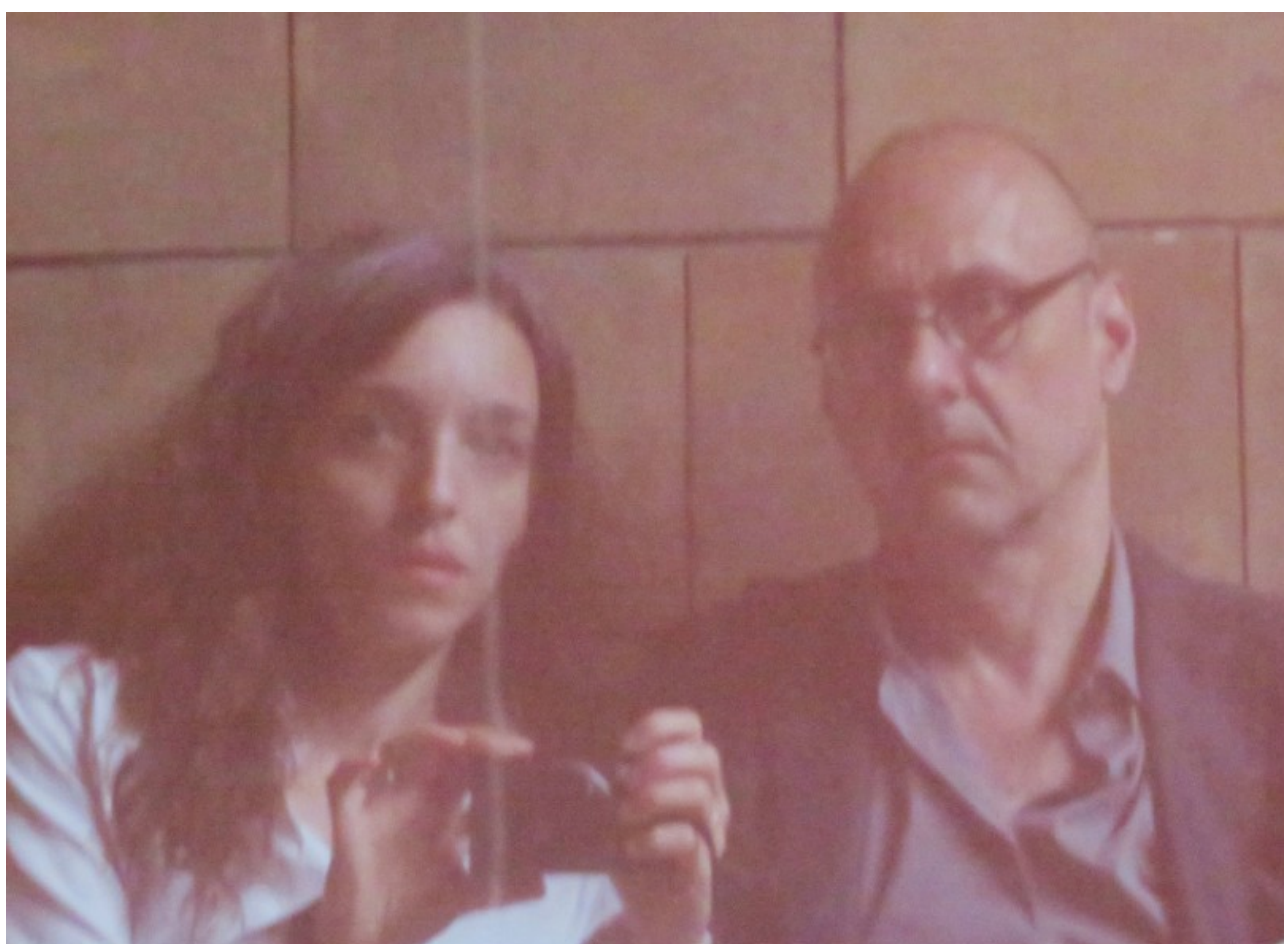

SKaGeN speelt
De Vloed

INFOMAP

Alle tekst- en fotomateriaal uit deze map is vrij te gebruiken voor informatieve en promotionele doeleinden. Gelieve steeds de © te vermelden.

PERS

De vloed is meer gesproken poëzie dan expressief toneel. Maar die verstillings is tegelijk de kracht. Het is verdomd knap hoe Verrept met enkele goedgekozen metaforen de liefdesbreuk linkt aan de schipbreuk van de vluchtelingen. Zo zegt de vrouw: 'Onze boot zinkt. Jij slaat overboord. En ook ik beland in het water.' Krop in de keel.

(Filip Tielens, De Standaard)

Paul Verrept zocht en vond woorden die zwanger zijn van knusheid en passie maar ook wankelen van machteloosheid. Zijn tekst draagt Vloed en laat van den Broek in alle intimiteit en soberheid excelleren .

(Els van Steenberghe – Focus Knack)

FRAGMENT

Zoals je een sok in een sok draait, om ze op te bergen in een lade,
zo kantelt de nacht, draait weg, keert diep in zichzelf, weerspiegelt de wereld.

Buiten is het warm nu, en binnen valt de regen.

Wie hoog klom, zinkt weg in de diepte.

Wie zweefde, waadt nu moeizaam door modderig water.

Wie veel had, kent nu schaarste.

Wie honger had, is voldaan nu, gaat slapen.

Onze boot zinkt

Uit: De Vloed, © Paul Verrept

INHOUD

De Vloed speelt zich af aan zee. Er is een huis bij de zee, en daarin woont een verliefd paar, een man en een vrouw. Ze hebben hun leven mooi ingericht: een prachtige omgeving, tijd voor elkaar, tijd voor zichzelf. Maar op een ochtend liggen er aangespoelde lichamen op het strand, eerst enkele volwassenen, dan een kind. Hij doet er alles aan om zijn leven zo onverstoord mogelijk verder te kunnen leiden. Zij raakt steeds verder aangetast. Daar waar het verliefde stel vroeger zo goed samen stil kon zijn, wordt hun stilte nu een afgrond van onbegrip. Ze had het kind misschien nog kunnen redden of vasthouden, denkt ze, als hij haar maar had geholpen? Of is ze eigenlijk laf, en zoekt ze in hem een excuus om niet te moeten handelen? Waarom zegt hij niets?

De Vloed gaat over onze (on)mogelijkheid tot empathie, over hoe we ons gedragen als iets ons geluk bedreigt, over de impact van de wereld op ons privéleven.

CAST & CREW

Spel:	Clara van den Broek, Hera Hammenecker
Tekst:	Paul Verrept
Kostuum:	Barbara De Laere
Techniek:	Jeroen Wuyts
Licht- en geluidsontwerp:	Eric Engels
Vorm:	Clara van den Broek, Paul Verrept, Eric Engels, SKaGeN
Choreografisch advies:	Randi De Vlieghe
Stemopname:	Jeroen Wuyts
Zakelijke leiding:	Korneel Hamers
Productie:	SKaGeN
In samenwerking met:	DE Studio/Villanella
Met de steun van:	Het Vlaams Fonds voor de Letteren De Vlaamse Gemeenschap

PRACTISCH

- De voorstelling wordt zowel in het Nederlands als in het Frans aangeboden.
- Een uitgebreide **TECHNISCHE FICHE** kunt u vinden via de volgende link:
www.dropbox.com
login: korneel@skagen.be
paswoord: persmap
- De voorstelling duurt ongeveer 65 minuten, zonder pauze.
- Het decor bestaat uit een inboedel van een brasserie, wat is kort en klein geslagen. Midden boven het speelvlak hangt een grote, modernistische luster.
- De vloer bestaat uit tapijt: 2 stukken van 4 meter bij 10 meter.
- Het speelvlak bedraagt ongeveer 10 meter bij 10 meter.
- De voorstelling kan worden opgebouwd in circa 4 uur door 2 tot 3 technici
- de **UITKOOPSOM** voor de productie is 1600 euro plus rechten (13,2 procent) voor de eerste voorstelling. Voor voorstelling 2 en 3 geldt telkens 25% korting. Langere reeksen zijn te onderhandelen.
- De originele tekst van Paul Verrept wordt te koop aangeboden na de voorstelling. Ook te verkrijgen via:
http://epo.be/boekenportaal/boekinfo_boek.php?isbn=9789075995008
- Voor alle vragen omtrent de productie De Vloed kunt mailen naar korneel@skagen.be of bellen naar het nummer 0032 485 63 08 74

INTERVIEW

Dit uitgebreid interview met de makers, afgenomen door journaliste Jozefien Van Beek, is vrij te gebruiken.

Tussen wal en schip

Een man, een vrouw, de zee. Rust, idylle en liefde maken plaats voor verwarring en chaos wanneer vijf lichamen aanspoelen op het strand. De man en de vrouw moeten positie innemen: gaan ze iets doen? Of leven ze verder alsof er niets aan de hand is? *De vloed* stelt de vraag of het mogelijk is om werkelijk empathisch te zijn.

Paul Verrept, Clara van den Broek, en Eric Engels onderzoeken hoe we reageren wanneer iets van buitenaf ons persoonlijke geluk bedreigt, en hoe groot de impact van de wereld is op ons privéleven. Paul Verrept schreef, Clara van den Broek speelt, Eric Engels ontwierp licht en geluid.

Clara van den Broek: “SKaGeN werkt de komende periode rond het thema van de grens tussen cultuur en barbaarij. We willen van de huidige, interculturele, wereld, theater maken, die wereld omzetten in emotionele, vormelijke, lichamelijke, talige tekens, die gevoelens, gedachten en vragen laten uitkristalliseren. We hopen samen met ons publiek momenten van katharsis te bereiken, hoe klein hun impact ook mag zijn: een veranderde blik, een twist in het hart, een ontroering, een mogelijkheid tot handelen.

Luidt de opeenstapeling van Europese en mondiale crisissen, zowel economisch als ideologisch, de instorting van onze wereld in? Zullen we overspoeld worden door vluchtelingen? Staan de Westerse waarden – de Verlichting, de Franse Revolutie, de Rechten van de mens, ons erfgoed – onder druk?

We plooiën ons alvast terug op onze dagelijkse genotsmiddelen als comfort, geld, verantwoording, uiterlijke verontwaardiging. We trachten ook onze grenzen te verstevigen, in naam van onze cultuur, ons comfort, enzovoort. We trekken ten strijde tegen de aantasting. We proberen de barbaarij af te houden. Want wij zijn beschaafd. Bij ons worden geen oorlogen op barbaarse wijze uitgevochten, bij ons worden geen hoofden afgehakt of piloten in kooien in brand gestoken, bij ons wordt geen werelderfgoed vernietigd. Bij ons hebben mannen en vrouwen dezelfde rechten.

Tegelijk voelen we ons gewrongen: met welk geld wordt onze beschaving betaald? Met welke oorlog bevochten? Wat is er nodig om de muren van ons beschavingsfort op te trekken? Is daar barbaarij voor nodig? Is barbaarij inherent aan beschaving? Waar in onze harten ligt de scheidslijn tussen barbaars en beschaafd?

Dragen we allemaal barbaarij in ons? Die vraagstelling zit ook in *De vloed*.”

“In deze voorstelling gaat het over hoe wij ons verhouden tot een drama van buitenaf dat onze binnenwereld binnendringt. We wensen ons niet te laten

aantasten door dat drama, maar hebben er geen verweer tegen. Het raakt ons. Concreet gaat *De vloed* over een man en een vrouw die samen volmaakt gelukkig zijn, maar in een bubbel leven, in een mooi huis met zicht op zee. Er lijkt geen buitenwereld te bestaan, tot er op een dag vijf lichamen aanspoelen. Hij probeert die intrusie af te weren, maar zij raakt er steeds meer door aangetast. In eerste instantie volgt ze haar man. Maar wanneer er een kind aanspoelt, kan zij niet langer het hoofd afwenden. Ze zou het kind willen helpen, maar hij houdt haar tegen, waardoor ze vertraging oploopt. Wanneer ze bij het kind aankomt, is het dood. Ze stelt zich voor dat ze het misschien had kunnen redden als ze sneller was geweest. Een symbolisch moment, want ze heeft zich al veel langer door hem laten tegenhouden. Maar is hij het echt die haar tegenhoudt? Ze is in werkelijkheid vrij om te doen wat ze wil. In die zin is ze misschien laf: zoekt ze in hem een alibi om niet te moeten handelen? En dan dringt zich de vraag op waar wij allemaal mee worstelen: hoe ver gaan wij in onze empathie? Kunnen wij waarlijk empathisch zijn? Zo ja: wat doen we daarmee? Ga je zo ver dat je een vluchteling bij je thuis opvangt? Zo nee: wat zijn je mooie woorden dan waard? *De vloed* gaat over al die vragen, die wrong in ons hart, dat ongemak waarmee we gaan slapen.”

Paul Verrept: “*De vloed* is in alle opzichten een drama. Het persoonlijke drama van het stel wordt in het licht van het andere drama – de vluchtelingen – onuitstaanbaar, omdat het zo gruwelijk egocentrisch is. Hun verhaal speelt zich bij wijze van spreken af in een mooi aangelegd park, terwijl die vluchtelingen tussen de wilde dieren lopen, op gevaar van eigen leven. Los daarvan is het persoonlijke drama van het stel, hoe ergerlijk het ook is, ook leed. Ze lijden eronder. Alleen: als je de twee naast elkaar ziet, is het wel schokkend.”

“*De vloed* gaat over een ethische crisis die mij persoonlijk erg geraakt heeft. Het thema drong zich op. Maar het is een heel delicaat onderwerp om theater over te maken, ook om over te schrijven. Het gaat over het leed van andere mensen, en daarbij is elke poging tot empathie een beetje schandalig. Ik wil niet de pretentie hebben dat ik het begrijp. Ik wil zo'n drama niet recupereren voor mezelf, om een mooi verhaaltje te maken. Maar het was geen vrije keuze om iets te doen met dit onderwerp, ik kon niet anders. Dit is een crisis: onze samenleving kan niet waarmaken wat ze pretendeerde te zijn.”

Hoe verklaren jullie het feit dat wij als samenleving beslissen om niets te doen terwijl we doen alsof we wél willen handelen?

Van den Broek: “We willen niet inboeten op ons comfort. In de tekst staat dat de vrouw naar de zee wuift, maar wel van achter glas in de warmte van het huis. Ze wil eigenlijk niet naar buiten.”

Verrept: “Wij leven in een park, in een gouden kooi, en we zijn bang van wat daar buiten is. Mijn manier van schrijven is er absoluut door beïnvloed. Ik schrijft nu een tikkeltje minder literair en misschien ook moralistischer. Als je het over vluchtelingen hebt, speelt het ethische onvermijdelijk een rol.”

Van den Broek: “Zonder een antwoord te bieden. We stellen de vraag: hoe gaan we met de dingen om?”

Klinkt als een zeer donkere voorstelling.

Van den Broek: “Eerder een actuele voorstelling. Wat ik hoopgevend vind, is dat het ook over een poging tot empathie gaat.”

Verrept: “Het gaat heel sterk over een verlangen naar nabijheid, ondanks alles. De man keert zich af en gaat weg, maar ook dat is het gevolg van een gewrongenheid. Wie zich afsluit, is daarom niet minder geraakt.”

Is dat genoeg?

Verrept: “De vrouw levert grote inspanningen om het te begrijpen, maar ze doet niet écht iets. Net zoals wij ook niet echt iets doen. Behalve in het beste geval wat geld storten.”

Van den Broek: “Allemaal vinden we het verschrikkelijk dat er vluchtelingen verdrinken, maar we zetten de televisie uit, en we maken nog een kop thee die we gezellig bij kaarslicht opdrinken.”

Verrept: “Het koppel uit de voorstelling woont in een huis met een groot raam met zicht op zee. Dat element is belangrijk, want het gaat over hoe wij naar de dingen kijken. Zij kijkt uit haar raam, maar het raam fungeert als een scherm tussen haar en de wereld. Terwijl de lichamen weggebracht worden van het strand, eet ze een appeltje.”

Is *De vloed* geschreven als een monoloog?

Van den Broek: “Het is een monologue intérieur van de vrouw, maar in beginsel als proza neergeschreven. We hebben lang gezocht naar een geschikte manier van spelen en inscenering. Daarom hebben we Eric Engels erbij gehaald. Hij heeft een setting bedacht en gebouwd die haar monoloog aannemelijk maakt. Hij werkt met licht, geluid en projectie om het publiek te laten voelen dat de binnenwereld van die vrouw naar buiten komt, dat wat zich daar afspeelt niet noodzakelijk echt is. Het is een emotioneel proces, een verwerking.”

Verrept: “Zij hervertelt de gebeurtenissen, in een poging om te begrijpen.”

Eric Engels: “We hebben gekozen voor een onbestemde ruimte die toch herkenbaar is: een taverne aan de zee. Met tafeltjes. Achteraan zit een kind. We hebben het idee van de taverne geabstraheerd, een aantal elementen weggehaald, versimpeld, waardoor het tijdloos wordt. Alsof je in iemands geest zit, een tussenfase ook tussen leven en dood. Ook belangrijk: achteraan staat de deur open. Dat is de buitenwereld die elk moment kan binnenstromen.”

Verrept: “De voorstelling speelt zich af op een scharniermoment. Je zou kunnen zeggen: tussen wal en schip. Een niemandsland, een wachtkamer. Wachtend op de vloed, die zeker zal komen, en je kan niet meer weg. Wat doe je ondertussen?”

Tot slot: *De vloed* wordt aangekondigd als een voorstelling over de (on)mogelijkheid tot empathie. Wat is jullie visie: is empathie mogelijk?

Van den Broek: “Ik denk het niet. Zelfs tussen gelijkgestemden in een gelijkaardige situatie is het moeilijk, laat staan bij een ander, groter probleem. Maar ik vind het wel hoopgevend dat we dat blijven proberen. Dat maakt ons mens.”

Verrept: “Ik denk wel dat er momenten zijn waarop je mensen echt ontmoet. Maar je weet het natuurlijk nooit zeker, of je echt iemand begrijpt.”

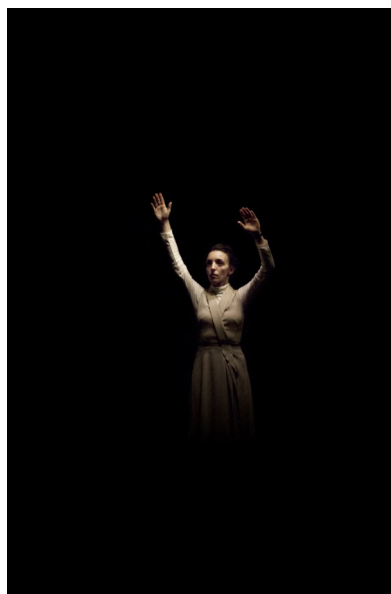
Van den Broek: “Dat is ook zo bij toneelspelen: je denkt dat je een duidelijk signaal uitzendt en dat de toeschouwer het opvangt. Al kan het evengoed zijn dat de kijker iets anders hoort dan wat jij zegt. Maar je hebt tenminste wel een moment gedeeld.”

FOTO & MEDIA

Deze fotoreeks, gemaakt door fotograaf David Van Mieghem, is vrij te gebruiken. Gelieve wèl steeds de copyright te vermelden: © David Van Mieghem / SKaGeN. De waterfoto is gemaakt door Paul Verrept, maar is enkel in lage resolutie te verkrijgen.

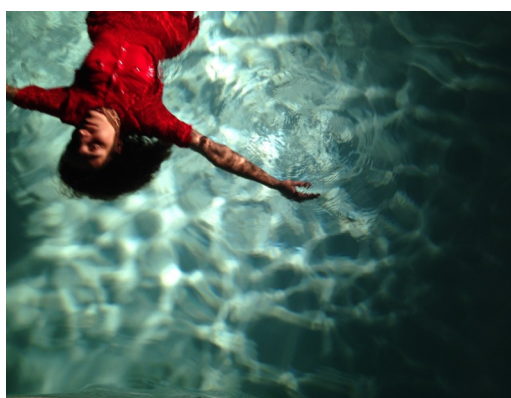
© David Van Mieghem / SKaGeN

© David Van Mieghem / SKaGeN

© David Van Mieghem / SKaGeN

© Paul Verrept / SKaGeN (enkel lage res!)

te downloaden via:

www.dropbox.com

login: korneel@skagen.be

paswoord: persmap

CURRICULA

Clara van den Broek (1974) studeert Romaanse Talen, Culturele Studies en filosofie aan de KULeuven, en studeert in 2000 af aan de toneelopleiding Dora van der Groen, Koninklijk Conservatorium Antwerpen. In hetzelfde jaar richt ze samen met haar klasgenoten het theatercollectief SKaGeN op. Sindsdien speelt, schrijft, en/of creëert ze theaterproducties, intussen een 30-tal, waaronder de monologen *Aantekeningen uit het Ondergrondse* (SKaGeN) en *Heimwee naar Tirgu Mures* (Cinderella), en de ensemblestukken *Zeestuk*, *Pardon!*, *Deurdedeurdeur*, *Alles van Eva*, *CCC*, *The Best of Alma Mahler*, *Laura Exterieur*, *Wonderland*, *Winterkant*, *IO* (SKaGeN), *Ziek van Dood Zijn*, *Husbands and Wives* (De Tijd), *De Wet van Engel*, *Van Alles naar Allen* (De Koe), *Allemaal Indiaan* (Les Ballets C de la B en Nieuwpoorth theater).

Ze is coördinator acteren en docent academische methode, acteetheorie en spel aan het Conservatorium Antwerpen, en covoorzitster van de onderzoeksgroep Uitvoeringspraktijk in Perspectief aan dezelfde instelling.

Van den Broek is van '98 tot 2002 dansrecensent bij de krant De Morgen, en van '97 tot 2003 redacteur bij het podiumkunsttijdschrift Etcetera.

In 2006 publiceert ze de roman *Aarde* bij De Geus, en daarna een aantal kortverhalen in de bundels *Ongebonden* en *25 onder de 35*. In 2012 verschijnt *Sommige Dingen vallen in het Water*, ook bij De Geus, na een publicatiereeks in afleveringen in De Morgen.

Van den broek werkt ook af en toe als free lance publicist. In de zomer van 2016 maakt ze in opdracht van de krant De Morgen de interviewreeks *Van Hier en Ginder*, rond migratie.

Paul Verrept (°1963) is auteur, grafisch ontwerper en tekenaar. Hij schrijft proza- en theaterteksten. Paul Verrept won de Gouden Uil Prijs van de Jonge Lezer (2005) en de Provinciale Prijs voor Literatuur voor *Het meisje, de jongen, de rivier* (2004). *Mist* kreeg een White Raven Special Mention in München (2006). *Kleine Pieter deed open* (2011) won een Boekenwelp. Zijn boeken zijn in het Frans, Deens, Duits, Spaans, Catalaans, Koreaans, Japans, Grieks en Chinees vertaald.

Recente theaterteksten zijn *Twee Vrienden*, *Het verloren voorwerp* (de Roovers, Villanella), *Porselein*, *De koningin zonder land* (Muziektheater Transparant) en *Earth Diver* (Transarant/Rührtriennale). Paul Verrept werkt vaak samen met andere kunstenaars. Illustratrice Ingrid Godon, regisseur Wouter Van Looy, auteur Bart Meuleman, acteurs Sara De Bosschere en Luc

Nuyens, en choreograaf Marc Vanrunxt zijn enkele partners die een belangrijke rol spelen in zijn werk. Paul Verrept is als docent verbonden aan het Plantin Instituut voor Typografie.

Eric Engels (1977) studeerde Sociale Culturele wetenschappen en muziekstudies aan de Jazzstudio in Antwerpen.

Vandaag werkt hij als multimediaal artiest en technicus in theater en muziek voor theatergezelschappen en muziekgroepen als De Roovers, Martha Tentatief, Bronks, Lampe, Muziektheater Transparant, Kapitein Winokio, Meuris, ... in zalen en festival als De Munt, Vooruit Gent, Monty Kulturfactorij, Lokerse Feesten, Maanrock, KVS, Theater Aan Zee, Openluchttheater Deurne, Stadsschouwburg Amsterdam, AB;

In zijn eigen werk focust hij op een samensmelting van muziek, beeld, scenografie, en performance. Zijn zoektocht is er één naar naar textuur en spanning in geluid.

Een greep uit zijn recent theaterwerk: *Orlando Furioso*, *Onvoltooid*, *Verleden Tijd* *Oresteia* *Blue Remembered Hills* (DeRoovers), *Ça Brule* – De Roovers/De Vereniging van Enthousiasten voor het Reële en Universele, etc. Voorst is Eric Engels muzikant bij Kapitein Winokio en componeerde hij mee aan de muziek voor *Hasta La Vista*, een film van Geoffrey Enthoven.